

Slavljenec je član številnih domačih in mednarodnih združenj: British Society for Immunology, European Association for Research and Treatment of Cancer, Associazione Italiana Oncologia Medica, International Metastasis Research Association.

Po vsem naštetem se vprašamo, kje je mesto prof. dr. Stojana Plesničarja v razvoju in dosežkih slovenske onkologije. Nedvomno sledi ustanovitelju slovenske onkologije doc. dr. Cholewi ter utemeljiteljici slovenske onkologije prof. dr. Ravnikar, ki je povezala slovensko onkologijo s svetom (Register raka). Prof. dr. Stojan Plesničar je s svojim delom na Onkološkem inštitutu v Ljubljani razvil raziskovalno miselnost v onkologiji in soustvarjal spremembo Onkološkega inštituta v Ljubljani v vrhunsko raziskovalno ustanovo (ustanovitev Oddelka za imunologijo tumorjev, pozneje Enote za biologijo tumorjev). Pomembna je njegova uvedba imunologije in problemov biologije metastaziranja raka v slovensko onkologijo.

Prijatelji in sodelavci želimo prof. dr. Stojanu Plesničarju ob njegovi 80-letnici, da bi še nadalje ostal poln energije, volje in želje za nadaljnje uspešno strokovno, znanstveno in pedagoško delo v prid slovenske znanosti ter posebno področja, iz katerega izhajajo njegove korenine.

Nekrologi

PRIM. BOJAN PREDAN, DR. MED.

Miroslav Kristofič

Po novem letu smo zvedeli, da je zastalo utrujeno srce našemu kolegu članu društva »Medicinci '45«, skrbnemu možu, očetu in dedku, odličnemu zdravniku in strokovnjaku prim. Bojanu Predanu, specialistu medicine dela in geriatrije. Bil je redkobeseden, a duhovit, pravičen in pošten človek. Rodil se je leta 1923 v Sv. Andražu (Vitomarci) v Slovenskih Goricah kot sin šolskega upravitelja. Osnovno šolo je obiskoval v Majšperku. Gimnazijo je začel na Ptujju in jo nato končal leta 1943 v Vršču, saj so Predanove kot zavedne Slovence Nemci izselili v Srbijo. Sam je imel čudežno srečo, da je pobegnil pred pokolom v Kraljevu, v katerem so Nemci pobili vse njegove sošolce, razen dveh. V izgnanstvu je zbolel in bil operiran na želodcu in se tako seznanil z delom v bolnišnici. Tako se je njegovo navdušenje za elektrotehniko usmerilo v medicino. Leta 1945 se je vpisal na medicinsko fakulteto v Ljubljani in študij končal leta 1952. Staž je opravil v Celju. Po stažu je zaradi planskega razporejanja zdravnikov odšel v Bosno v Donji Vakuf. Tu je bil edini prvi stalni zdravnik. V oskrbi je imel 12.000 ljudi. Rad se je spominjal tistih časov, ki so bili nekaj posebnega – lepega. Pozimi je do bolnikov jezdil tudi po več ur skozi zamete in med volkovi. Kljub zmešnjavi narodnosti in ver se takrat niso prepirali zaradi politike. Moral si je priskrbeti muslimanske in srbske koledarje, ker so ljudje opisovali dogodke po svojih svetnikih in pra-

znikih. Po skoraj dveh letih v Bosni je leta 1955 prišel nazaj v Slovenijo in nastopil službo v zdravstveni postaji Kidričevo. Tam je zasnoval gradnjo zdravstvenega doma z ambulanto, posvetovalnicami, specialističnimi službami in ležalnimi oddelkom ter postal upravnik zdravstvenega doma. Leta 1959 se je zaposlil v obratni ambulanti »Metalna Maribor«. V sebi je nosil veliko željo po izpopolnjevanju in pridobivanju novih znanj, zato je opravil dveletni podiplomski študij iz medicine dela v Zagrebu in l. 1965 postal specialist za medicino dela.

Z željo, da bi pridobil sebi in družini boljše življenje, se je leta 1966 preselil na Švedsko, kjer si je s svojim znanjem in sposobnostjo pridobil dovoljenje za delo zdravnika. Na Švedskem je končal še dve specializaciji, in sicer iz splošne medicine, ki je na Švedskem pomembna specializacija, in geriatrije. Zaposlil se je v Oskarshamnu in pozneje v Varbergu. Poleg tega je imel še privatno prakso. Leta 1986 se je upokojil.

Pred trinajstimi leti je imel z novinarjem dnevnika Večer intervju. Novinar ga je spraševal, kako je zadovoljen s tem, kar je v življenju dosegel. Odgovoril mu je, da je zelo zadovoljen poklicno kot tudi zasebno, saj je izpopolnil svoje znanje, ljudje pa so njegovo delo poplačali s priljubljenostjo, kar je v tujini velikega pomena. Pravi, da je zaslužil dovolj, da si je lahko ogledal ves svet in resnično doživel veliko lepega. Menil je, da če toliko lepega doživiš in vidiš, tudi umreti ne bo težko.

Kljub bivanju na daljnem severu je imel vseskozi stike z našim društvom in se je večkrat udeležil tudi naših srečanj. Njegove bogate izkušnje smo tudi mi vnašali v svoje vsakdanje delo. V takem spominu bomo ohranili našega kolega kot dobrega človeka in strokovnjaka. Poslovlili smo se od dragega kolega v četrtek, 12. januarja 2006 na pokopališču Kamnica pri Mariboru. Naj mu bo lahka domača zemlja!